

“Binlerce yıl sağılmışım,

Korkunç atlılarıyla parçalamışlar

Nazlı, seher-sabah uykularımı

Hükümdarlar, saldırganlar, haydutlar,

Haraç salmışlar üstüme.

Ne İskender takmışım,

Ne şah ne sultan

Göçüp gitmişler, gölgesiz!

Selam etmişim dostuma

Ve dayatmışım...

Görüyor musun ?”

Ahmet Arif'in böyle tasvir ettiği değerli ve zor coğrafya Anadolu'ya 1071'de Malazgirt'ten girerek ayak bastık.

İbn Haldun “coğrafya kaderdir” demişti ya.

Biz tercihimizi çoktan yapmıştık.

Dünya'nın en zor coğrafyasında İslam'ın bayraktarlığını üstlendik.

Aslında 1071'den asırlar önce Gazıyan-ı Rum, Bacıyan-ı Rum, Ahiyan-ı Rum, Abdalan-ı Rum ve Dervişan-ı Rum Anadolu'nun gönlünün en derinliklerine inmişler, fethe hazırlamışlardı.

1176'da ecdadımız Miryokefalon'u kazanarak Konya'ya bağdaş kurup oturdu.

Konya'ya bağdaş kurarken yanımızda; ehli beytten aldığımız İslamiyetin; İmam Maturdi, Hoca Ahmet Yesevi ve Bahaeddin Nakşibendi gibi zirve isimlerin yaşantılarıyla yoğurdukları en güzel yaşamı ve yorumunu da getirdik.

Çünkü bağdaş kurmak bütün işleri tamam ettikten sonra yapılan “biz tamamız” mesajıydı.

O dönemler 7. Yüzyılda dünya; Mekke/Medine'den başlayan İslam Medeniyeti'nin zirve yaptığı 13. Yüzyılı yaşıyordu.

O yüzyılın zirvedeki şehri Anadolu Selçuklu Devleti'nin başkenti Konya idi.

Ve oluşturduğu cazibe ile dünyanın değerli kafa ve gönüllerini çekiyor, “gel” diyordu.

Konya akılda Siraceddin Urmevi, vicdanda Sadreddin Konevi ve gönülde Mevlana Celaleddin Rumi ile dünya düşünce tarihinde zirveyi kayda geçirdi.

Urmevi, Konevi ve Mevlana'ya, Şems-i Tebrizi, Hadimi, Nahçivani, Şirazi, Kirmani, Ateşbazı Veli gibi isimler eşlik ediyordu.

Batı'da ki kardeşi Endülüs'le birlikte el ele gönül gönüle dünyaya medeniyet ışığını yayıyorlardı.

Sultan Mehmet'i Fatih yapan, cönkünde, sürekli yanında taşıdığı 4 kitaptan belki de en önemlisi Miftah'ul-Gayb Konevi'ye aitti.

Tabii ki Konya yalnız değildi. Afyonkarahisar, Kütahya, Tokat, Karaman, Aksaray, Niğde, Nevşehir, Kırşehir, Kayseri, Manisa gibi şehirlerle dünyaya ümrani yayıyorlardı.

13. yüzyılda Konya ve Kurtuba'da zirveyi yaşadığımız üstünlüğü 5 asır daha devam ettirdikten sonra 18. Yüzyılda batıya kaptırdık.

Batı, Yunan'ın felsefesi ve Roma'nın hukuk ve sosyal kurumlarının İslam'la düzenlenmiş, geliştirilmiş tecrübesini dahi bizlerden alarak reform ve Rönesans adımlarını attı.

Ben özellikle korona süreci ile batı'nın üstünlüğün tamamen doğuya geçtiğini ve bu emanetin merkezinde Anadolu'nun, Anadolu'da da Konya'nın olduğuna inanıyorum.

"Konya bozkırın tam çocuğudur. Őehir dıştan sade, iten sağlam ruhlı, arkadaşlarıyla yaşamaktan hoşlanan, zengin duruşlu Anadolu insanını birleştirir" der Ahmet Hamdi Tanpınar, Beş Őehir'de.

O zengin duruşlu Anadolu insanı hep yeniyi, daha iyiyi arar bu coğrafyada.

Konya, hep kendini yeniler, O, hep yeni ve taze kalır.

Zira Koca Pir; dnden tecrübeyi alıp, yarının ufkuna bakıp, her daim **yeni Őeyler** söylememizi vasiyet etmişti.

Konya ve bölgesi için hedef artık "Yeni Marmara" olmaktır.

Corona sürecinde önemi iyice anlaşılan yerli tohum ve tarımda zirve olan Konya, sanayi, eğitim, sağlık, lojistik, kültür ve sanatta da 13. Yüzyıldaki misyonuna dönecek inşallah.

Köklerin ne kadar derinse dalların o kadar özgürdür.

Konya ve Anadolu Selçuklu bölgesi bugünden tezi yok tüm kadrosuyla "iki günü birbirine eşit olan zarardadır" anlayışıyla her yeni güne yeni fikirler ve değerler katmanın azim ve çabası içerisinde çalışmalıdır.

Yeni fikirler, yeni projeler, yeni öneriler, yeni, yeni, yeni...